

ประสบการณ์ปฏิบัติธรรม ณ วัดอัมพวัน

ปณณธร ไชยธรรม

P20006

เมื่อเกิดวิกฤตกับชีวิต ทางออกที่ดีที่สุดอยู่ในธรรมของพระพุทธศาสนา ประโยคนี้ใช้ได้กับผู้เขียน ๑๔ ปีที่แล้ว ถูกผู้บังคับบัญชาที่ “ข้ามหัว” มาบีบบังคับ ด้วยวิธีละมุน จนต้องลาออกจากตำแหน่งรองก่อนที่จะถูกปลด การตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการเต็มสติกำลังกลายเป็นการ “ล้าเส้น” วิกฤตนี้เกิดขึ้นเพราะความสุดโต่งของตนเอง

ด้วยความกรุณาของกัลยาณมิตรท่านหนึ่งทีแนะนำให้ไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี ผู้เขียนทำตามโดยไม่มีรอ ผลหรือ? ภาขาวัยรุ่นปัจจุบันคงเป็น “โอ พระเจ้า จอร์จ ช่างยอดเยี่ยมมาก”

รู้กรรม

หลังจากปฏิบัติตามกระบวนการวิปัสสนากรรมฐานตามแนวทางพระธรรมสิงหบุราจารย์ “พ่อใหญ่” ของพวกเรา ผ่านความกรุณาฝึกปร่ำสอนของอาจารย์แม่ชี ผ่านความเจ็บปวดที่สุดแล้ว คำถามแรกที่อริชฐฐานถามในขณะปฏิบัติธรรมคือ ทำไม? คำตอบคือ ผู้เขียนเคยกระทำกับเขาก่อนในชาติที่แล้ว ชาติไหนก็ไม่ทราบ ด้วยวัยน้อยนิด หนูน้อยคนหนึ่งต้องบีบนวดขาของเจ้านาง ด้วยความเกียจคร้าน หรือ ความอยากไปเล่น หรือ ด้วยเหตุใดไม่ทราบแน่ชัด จึงหักนิ้วเท้าของเจ้านางเข้าให้ อิกภาพในนิมิต

คือ เผาเสาเรือนต้นหนึ่งของเรือนเจ้านางด้วยคบไฟอันเล็ก ๆ เสาไม้ใหม่ดอก เพราะไฟมอดดับไปเอง หนูน้อยถูกทำโทษหรือไม่ ไม่ปรากฏภาพ นี่คือผลของกรรมอันนั้น

สิ่งที่ผู้เขียนได้รับในชาตินี้ช่างน้อยนิดเมื่อเทียบกับกรรมที่กระทำในอดีต เจ้านางในชาตินี้ก็ภรรยาผู้เขียน เคยได้รับเหรียญเจ้าแม่กวนอิมเหรียญแรกในชีวิตของผู้เขียนจากท่าน (และทำให้มีเหรียญและรูปเคารพของเจ้าแม่กวนอิมเพิ่มขึ้นอีกในกาลต่อมา ด้วยการแสวงหาของตนเอง) เคยโทรศัพท์ถามข่าวคราวที่ผู้เขียนเจ็บด้วยอุบัติเหตุ และผู้เขียนก็ยังรับราชการโดยสงบ ณ ที่เดิมจนเกษียณอายุ แม้จะมีสายตากนภายนอกมองผู้เขียนในฐานะคนถูกปลดจากตำแหน่งก็ตาม

ผลแห่งการ “ถูกปลด” ผู้เขียนได้ใช้เวลาเต็มที่กับการทำผลงานทางวิชาการจนทำสำเร็จ ซึ่งก็เกือบเป็นเวลาไล่เลี่ยกับที่เจ้านางผู้นั้นได้ตำแหน่งทางวิชาการเดียวกัน

ปัจจุบันข้าราชการเกษียณคนนี้ได้รับเชิญให้ทำงานบางอย่างของราชการตลอดมา และเจ้านางดำรงตำแหน่งผู้บริหารสูงสุดของสถาบันอุดมศึกษาแห่งหนึ่ง ที่ไม่ใช่ที่ที่ผู้เขียนได้รับเชิญ

แข่งเรือนั้นแข่งได้ แข่งบุญวาสนานั้นอย่าหวัง

ผู้เขียนไม่ได้คิดแข่งเลย ชาติก่อนเป็นลูกน้อง ชาตินี้ยังเคยเป็นลูกน้องอยู่ระยะหนึ่ง ชาติหน้าจะเป็นอย่างไรก็สุดรู้ แต่ผู้เขียนได้แผ่เมตตาและอุทิศส่วนกุศลให้แล้ว หากท่านผู้รู้ที่ได้อ่านข้อเขียนนี้จะกรุณาบอกเล่าให้ทราบวิธีการใด ๆ ที่จะทำให้เจ้านางหยุดตามผู้เขียนอีกต่อไป ก็จะเป็นพระคุณยิ่ง

อีกหลายปีต่อมา วิกฤตชีวิตเกิดขึ้นอีกครั้งด้วยความหลงผิดของผู้เขียน เชื้อคน
ลวงโลกในรูปของนักสะเดาะเคราะห์ ที่เสียคือเงินจำนวนไม่น้อย โชคดีที่มี
กัลยาณมิตรอีกท่านหนึ่งที่ช่วยจัดการดึงผู้เขียนขึ้นมาจากหล่มโคลนไสโครก นิमित
ระหว่างปฏิบัติธรรมบอกว่า ในชาติหนึ่งเคยเป็นมิตรคู่กันเคยร่วมทำการค้า แต่เกิดผิด
ใจกันด้วยเรื่องผลประโยชน์ กรรมตามทันผู้เขียนในชาตินี้ บวกด้วยเล่ห์กลที่อวดอ้าง
ว่า มีอิทธิปาฏิหาริย์ ผู้เขียนแค้นเมตตาให้แล้วเช่นกัน

ในช่วงหนึ่งของการเดินทาง รู้สึกว่าเย็นหนาวไม่ใช่ตัวเอง แต่ตัวอเป็นกั๋ง ได้
เรียนถามอาจารย์แม่ชีชู่จ้อ ตอนที่ท่านยังไม่กลับไปประเทศสิงคโปร์ ท่านบอกว่าเป็น
กรรมเก่า ผู้เขียนระลึกได้ทันทีว่าช่วงหนึ่งในชาตินี้รับประทานกั๋งเผาเป็นจำนวนมาก
เพราะเคยร่วมต้อนรับแขกต่างประเทศด้วยกั๋งเผาอยุธยา กั๋งเป็น ๆ ถูกเผา แม้จะไม่ได้
เห็นขณะย่าง แต่ก็ร่วมรับประทาน โอเรากินเข้าไปได้อย่างไร และเลิกรับประทานกั๋ง
ไปหลายสิบปี

กราบขอพระคุณสูงสุด “พ่อใหญ่” ท่านสอนว่า ปฏิบัติธรรมรู้กรรม แก่กรรมได้
เป็นความจริงแท้

ทำดีได้ดี

ทำดีในที่นี้คือการปฏิบัติธรรม ณ วัดอัมพวัน อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี

ตอนที่ทำผลงานวิชาการ ขณะปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน กราบเรียนในใจบอก
“พ่อใหญ่” ถึงเรื่องนี้ ขอให้ทำได้สำเร็จ ได้รับตำแหน่งทางวิชาการ เมื่อ “พ่อใหญ่”
แสดงพระธรรมเทศนาแก่พวกเราแม่ขาวและประชาชนทั่วไป ในวันต่อมา ท่านกล่าว
ตอนหนึ่งว่า “รศ.อะไรนั่นนะไม่รู้จัก...”

ลูกได้ตำแหน่งนั้นจริง ๆ ค่ะ กราบขอบพระคุณอีกหลาย ๆ ครั้งค่ะ

เมื่อเจ็บปวดขณะนั่งสมาธิ นึกถึง “พ่อใหญ่” แม้ไม่หายเจ็บแต่ท่านกล่าวในระหว่างแสดงธรรมว่า พวกเราแม่ขาวนั้นร้องเรียกท่านว่าปวด ๆ ตลอดเวลา “พ่อใหญ่” ทราบ แต่ประสบการณ์ความเจ็บปวดเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตปฏิบัติธรรมที่ทุกคนต้องรู้ ต้องประสบ ต้องผ่านให้ได้ด้วยตัวเอง “พ่อใหญ่” ได้ให้เคล็ดลับไปสู่ความสำเร็จในหนังสือระเบียบปฏิบัติสำหรับผู้ปฏิบัติธรรมไว้ข้อหนึ่งว่า

“...มีจิตใจที่เข้มแข็งเด็ดเดี่ยว

- แม้ว่าจะปวดเมื่อยจนตายก็ยอม
- แม้ว่าจะขาดใจตายก็ยอม
- ธรรมวิเศษอยู่เลยความตายไปนิดเดียว
- ยังไม่มีใครตายไปเพราะการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน”

เพราะผู้เขียนเชื่อฟัง ด้วยผลการทำดี จึงไม่ตายไปขณะนั่งสมาธิ

คุณพ่อของผู้เขียนถึงแก่กรรมเมื่อ ๓ ปีที่แล้ว ผู้เขียนอธิษฐานจิตถามว่าพ่ออยู่ที่ไหน จากนั้นมีคนหนึ่งกำลังว่ายนอนอยู่ในธารน้ำดำมืด ป่าใหญ่ครึ้มบดบังแสงแดด หลังพักช่วงก่อนอาหารกลางวัน เรียนถามท่านผู้ควบคุมดูแลการปฏิบัติธรรมถึงเรื่องนี้ ท่านแนะนำว่าเรามาปฏิบัติธรรมสามารถช่วยได้ เมื่อปฏิบัติธรรมอีกในตอนบ่าย ผู้เขียนกราบเรียนในใจขอ “พ่อใหญ่” ให้ช่วยคุณพ่อด้วย ในนิมิตเห็นผู้คนมากมายนำเรือนำรถไปรับใครคนนั้นขึ้นมาได้ มีพระอยู่ด้วย ๑ รูป ที่ทราบว่าเป็นพระเพราะนั่งห่มสบงจีวรสีเหลือง แบบพระสงฆ์วัดอัมพวัน และมีผู้หญิงแต่งชุดปฏิบัติ

ธรรมสี่ขาว ๑ คน คงเป็นผู้เขียนกรรมมัง ช่วงคำเห็นแต่บ้านหรือวัง หรือปราสาทสี่
เหลี่ยมทองอร่ามงดงามในนิมิต ไม่มีธารน้ำขุนคลัง ไม่มีป่าใหญ่มีดตะมื่นอีกต่อไป

“พ่อใหญ่” กรุณาช่วยคุณพ่อของคุณ ช่วงเวลาไม่ทันข้ามวัน ขอกราบ
ขอพระคุณท่านตลอดกาลคำ

เคยเรียนให้ท่านผู้ควบคุมดูแลการปฏิบัติธรรมทราบพร้อมกับถามว่า ผลการ
ปฏิบัติธรรมปรากฏรวดเร็วถึงเพียงนี้เชียวหรือ ท่านรับว่าใช่แล้ว

ผู้ปฏิบัติธรรมจึงไม่สามารถกระทำความชั่วได้เลย เพราะผลจากกรรมชั่วจะ
ปรากฏเร็วกว่าผลจากกรรมดีเสียอีกกรรมมัง

บุญบารมีและเมตตาธรรมของ “พ่อใหญ่” คู่ครองเราทุก คนให้พ้นภัย

เมื่อรู้สึกร้อนแม้อยู่ในอาคาร จิตรำลึกถึง “พ่อใหญ่” ลมเย็นจะรำเพยมา มาได้
อย่างไร ก็เดินจงกรมและหรือนั่งสมาธิอยู่ไกลหน้าต่างออกอย่างนั้น ถ้าไม่ใช่เพราะ
บารมีของท่าน

ต้นเดือนมีนาคม ๒๕๔๙ ผู้เขียนมีเวลาไปปฏิบัติธรรม ณ วัดอัมพวัน ช่วงปลาย
สี่ปดาร์ ที่ข้อพับแขนขวามีแผลพุพองที่ไม่ได้ปิดพลาสเตอร์ยา ขณะปฏิบัติธรรมที่ลาน
ดิน มีแมลงวันตอมแผล ไม่สามารถปิดได้ ได้แต่ชุกขยิก จึงกราบเรียน “พ่อใหญ่” ใน
ใจว่า หลวงพ่อเจ้าขา แมลงวันตอมแผลลูกเหลือเกิน ท่านผู้อ่านชื่อใหม่คะ ไม่มี
แมลงวันมาตอมแผลอีกเลย จนถึงเวลาแม่เมตตา ซึ่งประมาณเวลาได้ว่ากว่าครึ่ง

ชั่วโมง ทั้ง ๆ ที่ใกล้ ๆ บริเวณนั้นมีถังขยะตั้งอยู่ ทำให้คิดว่าเราบกเวน “พ่อใหญ่” ที่เรา
เคารพยิ่งมากเกินไปแล้ว แม้กระทั่งเรื่องเล็กกระจัดริดก็ยังคงพึ่งท่าน แต่ทำอย่างไร
ได้ จิตพาไปเพราะใจน้อมเคารพท่านนี่นา

กลับจากวัดอัมพวันครั้งหลังสุด ขณะเลี้ยวรถเข้าประตูบ้าน คนเปิดประตูให้
เห็นตะขาบขนาดใหญ่เลื้อยมาจากอีกฟากซอยมุ่งเข้าประตูบ้านเหมือนกัน แต่เมื่อ
ผู้เขียนลงจากรถ ตะขาบก็เปลี่ยนทิศทางเลื้อยไปทางอื่น ทั้ง ๆ ที่ยังไม่ทันแม่เมตตาให้
นี่ก็อีกอานิสงส์หนึ่งของการปฏิบัติธรรมเป็นแน่แท้

คุณแม่ของข้าพเจ้าเป็นมะเร็งลำไส้ใหญ่ ผ่าตัดเมื่อ ๔ ปีที่แล้ว ต้องถ่ายอุจจาระ
ทางหน้าท้องใส่ถุง ผู้เขียนนำบทสวดพาทุงมหากาตามที่ “พ่อใหญ่” เขียนแนะนำใน
หนังสือมาให้ท่าน ซึ่งคุณแม่สวดมนต์เก่งอยู่แล้ว ปรากฏว่าท่านมีสุขภาพดี เมื่อไปหา
แพทย์ที่ทำการผ่าตัด แพทย์ก็สบายใจ เพราะไม่ลุกลามไปยังอวัยวะอื่น คุณแม่แจ่มใส
ผิวพรรณดี ท่านชวนผู้ที่มาเยี่ยมเยียนให้ท่องอิติปิโสเท่าอายุบวกหนึ่งเหมือนท่านด้วย

ช่วงวิกฤตการเมืองต้นปี ๒๕๔๙ ผู้เขียนได้ปฏิบัติธรรมและสวดมนต์อยู่ที่บ้าน
พร้อมกับอธิษฐานจิตขอให้ “พ่อใหญ่” ช่วยด้วย แล้ว ๔ มีนาคม ๒๕๔๙ วิกฤตก็
คลี่คลาย

เมตตาธรรมของ “พ่อใหญ่” พระธรรมสิงหนุราจารย์ แม่ไพศาลไม่มีที่สิ้นสุด...